

Tizennyolcadik Kaptulom.

Ond vala kegyig nekik példabeszédet is avégre, hogy mindenkoron imátkozni kellene és soha meg nem fáradni, mondván: Egy bíró vala egy néminemű várasha, mely Istent nem féli vala, emberrel sem gondol vala. Vala kegyig egy

{Lk 18, 1-5}

özvegyasszony is a várasha, és hozzá jó vala mondván: Tégy igazat nekem az én peresem felől. És sok ideig nem akarja vala. Végre monda őmagába: Jóllehet Istent nem félem, s emberrel nem gondolk, de miért hogy bántásomra vagyok én nekem ez özvegyasszony, igazat szolgáltatok neki, hogy ennek utána ide ne jöjjen engemet búsítani.

{Lk 18, 6-8} Monda kegyig Úr: Halljátok meg, mit mond ez álnak bíró? Isten kegyig nem tészéné bosszúállást az ő választottiért, kik éjjel és nappal hozzá üvöltnek, még ha engedelmes lészén is nekik? Mondom kegyig nektek, hogy hamar tészén bosszúállást őrtek. Mikoron kegyig embernek Fia eljő, vajon találé hitet ez földén?

{Lk 18, 9-14} Monda kegyig nekikhez, kik önnen magokba bíznak vala, minthogy igazak volnának, és megutálnak vala egyebeket, ez példabeszédet: Két emberek mennek fel a templomba, hogy imátkoznának, egyik farizeus, másik nyil-

Tizenegyedik vasárnap évan.

Szent Lukács

vánvaló bűnes. Az farizeus megállván, ilyen módon imátkozik vala magába: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, miképpen imez nyilvánvaló bűnes is. Egy héten kettőt böjtölek, dézsmát adok mindenből, mik birtokom alatt vannak. És az nyilvánvaló bűnes távol állván, még szemecit sem akarja vala felemelni az égbe. De veri vala az ő mellét, mondván: Isten, légy kegyelmes énnekem, bűnesnek. Mondom nektek, hogy ez inkább megigazulván méne házához, hogynem mint amaz. Mert valaki magát felmagasztalja, megaláztatik, és valaki magát megalázza, felmagasztaltatik.

{Lk 18, 15-17} Hoznak vala kegyig ő hozzája gyermekkéket is, hogy őket illetné. Melyet mikoron látnának a tanítványok, megrongálják vala azokat. Jézus kegyig mikoron őket hozzáhitta volna, monda: Bocsássátok hozzáam a gyermekkéket, és ne tiltsátok meg őket, mert ilyeneké az Istennek országa. Bizon, mondom nektek, valaki nem veszi Istennek országát, mint ez gyermekke, be nem megyen oda.

{Lk 18, 18-23} És kérde őtet néminemű fejedelem, mondván: Jó Mester, mit kell tennem, hogy megnyerjem az örök életet? Monda kegyig neki Jézus: Mire mondasz engem jónak, ha senki nem jó hanemcsak Isten. Tudodé a parancsolatokat? Ne öl, ne paráználkodjál, ne orozz, hamistanú ne légy, tiszteljed atyádat, anyádat. [Kiv. 20, 12-17] De ő monda: Mindezeket megtartottam ifjúságomtul fogva. Melyet hallván Jézus monda neki: Még egy híjával vagy. Adj el

Evangélioma 121

mindeneket melyek birtokod alatt vannak, és osztogasd a szegényeknek, és kincsed lésszen mennyországba. És jövel, kövess engemet. Ezeket mikoron hallotta volna megszomorodék rajta, mert igen kazdag vala.

{Lk 18, 24-27} Látá kegyig Jézus, hogy megszomorodott volna, s monda: Mely nehezen mennek be azok, kiknek pénzük vagyon, Istennek országába. Mert könnyebb a tevének a tű fokán általmenni, hogynemmint a kazdagnak Istennek országába bemenni. És mondanak, a kik ezeket hallják vala: Tehát ki idvezülhet? Monda ő: Ami embereknél lehetlen dolog, Istennél lehető.

{Lk 18, 28-30} Monda kegyig Péter: Ím, elhattonk mindeneket, és tégedet követtünk. Monda nekik: Bizon, mondom neketek, senki nincsen, ki elhatta házát, avagy szüleit, avagy atyjafiát, avagy feleségét, avagy gyermekit Istennek országáért, hogy ki ne vegyen sokkal többeket ez mastani időbe, és az jövendő világon örök életet.

{Lk 18, 31-34} Hozzávéve kegyig Jézus a tizenkettőt, és monda nekik: Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és mindenek elvégeztetnek, valamik meg vannak írva embernek Fiáról. Mert népeknek adatik, megcsúfolják őtet és bosszúval illetik, megpökdesik. És minek utána megostorozzák megölik őtet, és harmadnapon feltámad. És ők ebbe semmit nem értének. És ez beszéd elrejtve vala őtőlök, sem értik vala melyek mondatnak vala.

{Lk 18, 35-43} Törtínék kegyig, hogy mikoron közelget-

*Esto mihi
vasárnapi
éban.*

Szent Lukács

ne Jerikóhoz, egy vak ül vala az útfélen kuldolván. És mikoron hallaná az előmenő sereget, kérdi vala, mi dolog volna az. Megmondák neki, hogy az Názáretbeli Jézus menne onnét elő. És felüvöltö, mondván: Dávid fia, Jézus, könyerülj énrajtam. És a kik elől mennek vala, megszólíták őtet, hogy veszteg lenne. Ő kegyig sokkal inkább üvölt vala: Dávid fia, légy kegyelmes énnem. Megállván kegyig Jézus, hagyá, hogy hozzá hoznák. És mikoron elközelgett volna, megkérde őtet, mondván: Mit akarsz, hogy tegeyek veled? Monda ő: Uram, hogy látást vegyek. És monda neki Jézus: Végy látást. Az te hited tött idvezzé tégedet. És mindjárást látást vön, és utána megyen vala, dicsőítvén Istent. És mind az nép, hogy látta, dicséretet ada Istennek.

{Lk 19. 1-7}

Ez lát szent Lukács dejákul síkomo-rusnak mondjá, melyet Pliniusz és Theophratus {szent Hieronimus} valami vad fügefának látatnákná magyarázni.

Tizenkilencedik Kapitulum.

És elindulván megyen vala Jerikóba. És íme, egy férfiú, kinek Zakeus vala neve, mely az nyilvánvaló bűnerek között fő és kazdag is vala, kívánja vala látni Jézust ki volna, de nem láthatja vala a seregtől, mert állapotja szerint kicsiny vala.

És elől elfutván, felhága egy szederfára ✝, hogy meglátná őtet, mert onnét vala előmenendő. És mikoron az helyre jött volna Jézus, feltekinte, láta őtet, és monda neki: Zakee

szálj le hamar, mert ma én nekem a te házádba kell maradnom. És hamarsággal leszálla, és nagy örömmel fogada őtet. Mikoron kegyig látták volna ezt, mindnyájan zügödnek vala, mondván: Mert az bűnes embernél szállott volna.

{Lk 19, 8-10} Előállván kegyig Zakeus, monda Úrnak: Uram, íme, jószágomnak hason felét az szegényeknek adom, és ha valamibe valakit megcsaltam, négyannyit adok érette. Monda Jézus őneki: Ez mai napon idvessége lött ez háznak, miért hogy ez is volna Ábrahám fia. Mert embernek Fia jött megkeresni, és megtartani ami elveszett vala.

{Lk 19, 11-14} Ezeket mikoron ők hallanák, monda nekik egy példabeszédet is, miért hogy közel volna Jeruzsálemhez, és hogy azt állítják vala, hogy mindjárást megjelentetnek Istennek országa. Monda azért: Egy néminemű ember, nemzetségéről nemes, mene messze földre, hogy ott magának országot venne, és megtérne. Előhíván kegyig az ő tíz szolgálit, ada nekik tíz font pénzt, és monda nekik: KereskedjeteK vele, míg megjövök. Az ő polgári kegyig gyűlölik vala őtet, és bocsátanak követséget utána, mondván: Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék mirajtonk.

{Lk 19, 15-19} És lón, hogy megtérne az országot megvevén, és hozzáhivatá azokat, kiknek pénzét adta vala, hogy meglátná, melyik mennyit kereskedett volna. Előjőve kegyig az első, mondván: Uram, a te font pénzed tíz fontot kereskedett. És monda neki: Örülj, jó szolgálám, mert kicsinyen hív voltál, legyen hatalmad tíz várason. És az másik is elő-

Szent Lukács

jöve mondván: Uram, a te font pénzéd öt fontot szerzett. És monda ennek: Te is menj el, bírj öt várassal.

{Lk 19, 20–23} Más is jöve elő, mondván: Uram, ihon vagyon a te font pénzéd. Melyet a keszkönőbe takarván tartottam, mert félek tőled, hogy kemény ember vagy, elveszed mit hova nem töttél, és megaratod, amit nem vetettél. Mondta neki: A tennen szádból ítéllek meg tégedet, álnak szolgálga. Tudod valaé, hogy kemény ember vagyok én, hogy elvenném, mit hova nem töttem volna, és megaratnám, melyet nem vetettem volna. Miért nem adtad hát az én pénzemet váltság helyre, hogy mikoron én megjöttem volna, nyereséggel vöttem volna fel azt mégis?

{Lk 19, 24–28} És monda azoknak, kik ott állanak vala: Vegyétek el tőle az egy font pénzt ki nála vagyon, és adjátok annak, a kinél a tíz font vagyon. És mondanak neki: Uram, annékül is tíz font vagyon annál. [*És ő monda:*] Mert mondom nektek: Hogy mindennek, a kinél vagyon, adatik annak, és bővelkedik, attól kegyig, a kinek nincsen, még ami nála vagyon is, elvétetik tőle. Sőt inkább az én ellenségit, kik nem akarták, hogy én rajtok uralkodjam, hozzátok ide, és öljétek meg énelőttem. És ezeket mondván megyen vala igyekezvén Jeruzsálem felé.

{Lk 19, 29–31} És lón, hogy mikoron közelgetett volna Betfagéhoz és Betániához, az hegy mellett, mely mondatik Olajhegynek, elbocsáta kettőt az ő tanítványiba, mondván nekik: Menjetek el a kastélyba, mely ellentekbe va-

Evangélioma 123

gyon. Melybe bemenvén, találtak egy számárfiat megköttve, melyen soha egy ember sem ült. Oldozzátol el azt és hozzátok el. És ha valaki kérdend titeket, miért oldozzátok el, úgy mondjátok neki: Mert Úrnak dolga vagyon vele.

{Lk 19, 32-36} Elmenének kegyig kik elbocsátattak vala, és találák mimódon megmondta vala nekik. Mikoron kegyig eloldoznák a számárfiat, mondanak azokiké vala: Miért oldozzátok el a számárfiat? És amazok mondanak: Mert Úrnak dolga vagyon vele. És elvivék Jézushoz. És az ő ruhájokat felül a számárfira rejáterítvén, Jézust felülteték rejá. Mikoron kegyig menne az úton, ruhájokat elejbe terítik vala.

{Lk 19, 37-40} És mikoron az Olajhegyről aláközelítene, mind az tanítványoknak sok serege kezdék örülvén dicsérni Istent nagy felszóval, mind az csodatetteken, melyeket láttanak vala, mondván: Boldog a király, ki jött Úrnak nevébe. Békesség mennyországbaés dicsőség a magasságokba. És az farizeusok kezzül némelyek a seregből mondanak neki: Mester, szólítsd meg a te tanítványidat. Kiknek ő monda: Mondom nektek, hogy ha ezek veszteglenek, ezenen a kövek üvöltnek.

{Lk 19, 41-44} És hogy elközelgeté, láta a várast, síra rajta mondván: Ha te megösmerted volna, és jelesben az te napodon ✠, gondot viselnél rejá, ami az te békességedre való volna. De mastan elrejtve vannak a te szemeid elől. Mert jőnek terejád oly napok, melyen az te ellenségid megkernyikeznek téged árokkal, kernyül övedznek, és megszorít-

✠
Értséd, melyen a te megváltód téged meglátogat, és mennyei sok jó neked tőle adatnék.

Tizedik
basárnapi evan

Szent Lukács

nak téged minden felől. És a földhez igyenesítnek tégedet és az te fiaidat, kik te benned vannak. És nem hadnak te benned követ-köven, miérhogy meg nem esméred az te meglátogatásodnak idejét.

{Lk 19, 45–48} És Úr mene a templomba, kezdde kiűzni azokat, kik ott benne árulnak és vásárlanak vala, mondván nekik. Írván vagon: Mert az én házam imátságnak háza, [13. 56, 7] ti kegyig töttétek azt latroknak barlangjává. És tanítja vala őket naponként a templomba. A papi fejedelmek kegyig és az írástudók és a főnépek, akarják vala ötet elveszteni, de nem tudják vala mi okon, mert mind a teljes község figyelmezik vala ez ő beszédére, mikoron ötet hallaná.

Huszdik Kapitulum.

{Lk 20, 1–8}

Őn kegyig az napoknak egyikén, hogy mikoron ő a templomba tanítana és evangéliomot hirdetne, egybe gyűlnek a papi fejedelmek és az írástudók a fő népekkel, és szólnak Jézusnak, mondván: Mond meg nekönk, micsoda hatalommal miveled ezeket, és ki adta neked ez hatalmat? Felele kegyig Jézus, monda nekik: Én is kérdek egyet valamit tőletek, feleljetek meg nekem: Jánosnak keresztelése mennyből volté vagy emberektől? Amazok kegyig gon-

dolják vala magokban, mondván: Ha azt mondjuk, hogy mennyből, fogja mondani, mire nem hittetek tehát neki? Ha kegyig azt mondjuk, hogy emberektől, ez teljes kösség megkövez minket, mert biztonnal tudják, hogy János próféta volna. És azt felelek, hogy nem tudnák, honnét volna. Monda Jézus: Én sem mondom meg nektek, micsoda hatalommal mívelem ezeket.

{Lk 20, 9-13} Kezde kegyig mondani a köz népnek ez példa beszédet: Egy néminemű ember szőlőt palántála. És azt helyezteté mívesek kezébe, és ő maga messze lön sok ideiglen. És mikoron alkalmas ideje volna, elbocsáta szolgáját a mívesekhez, hogy a szőlőnek gyimelcséből adnának neki. Kik azt megvervén, üresen bocsáták el. És ismeg másik szolgáját küldé el. Amazok kegyig azt is megverék, bosszúkkal illeték, és üresen bocsáták. Mégis elbocsáta a harmadikat is, de az mívesek azt is megsebhethvén kiveték. Monda kegyig a szőlőnek ura: Mit tegyek? Elbocsátom az én szerelmes fiamat: Netalántán, mikoron ezt látják, tisztelvén félik.

{Lk 20, 14-16} Melyet mikoron a mívesek láttanak volna, gondolák magokba, mondván: Ihon, akié az örökség. Jer, öljük meg őtet, hogy mienk legyen az örökség. És őtet a szőlő kívülvetvén, megölék. Mit tészzen azért azoknak a szőlőnek ura? Eljő, elveszti ez míveseket, és az szőlőt egyébnak adja. Melyet mikoron amazok hallottanak volna mondanak: Távol legyen az.

{Lk 20, 17-19} Ő kegyig reájok tekinte, s monda: Micsoda

Szent Lukács

az, mi irván vagyok: Az követ, melyet a rakók nem jónak ítéltetek, az tétetett az szegletre főhelyen? [Zsol. 117 [118], 22] Minden, valaki esik a kőre, megrontatik, akire kegyig esik, megtöri őtet. És igyekeznek vala a papi fejedelmek és az írástudók, hogy ugyanaz órába kezeket rejá vetnék, de félének a kösségtől. Mert megösmérek, hogy órólok mondotta volna a hasonlatos beszédet.

{Lk 20, 20-26} És hozzáhallgatván, bocsátanak ő hozzá hiteőtket, kik magokat igaznak tettetnek, hogy megfognák őtet beszédéből, és beadnák az fejedelemnek és ki azután való fő ember vala. És kérdék őtet mondván: Mester, tudjuk, hogy igazat mondasz és tanítasz, és személyt nem válogatsz, de Istennek útára igazán tanítasz. Kellé nekünk adót adnonk császárnak, avagy nem? Jézus kegyig megtekintvén az ő csalárdságokat, monda: Mit késértetek engemet? Mutassátok meg nekem az pénzt. Kie a kép és az kernyül való írás rajta? Felelének, és mondanak: Császáré. Monda nekik: Adjátok meg azért ami császáré, császárnak, és mi Istené, Istennek. És nem fedheték meg az beszédét a nép előtt, hanem elcsodálkozának az ő feleletin, és csendesbe lőnek.

{Lk 20, 27-33} Járuának kegyig nekik ő hozzá a szadduceusok kezűl, kik azt mondják, hogy nincsen a feltámadás, és kérdék őtet mondván: Mester, Moyses írta nekünk, hogy ha valamelyikünknek atyjafia meghal, kinek felesége vagyok, és ez magzat nélkül hal meg, tehát atyjafia vegye az ő feleségét, hogy magot támasszon atyjafiának.